

ACZÉL GÉZA
(szino)líra

torzósztár

annál

öregszem már de még túl is látok a gyógyszereken és éveim törvénye hogy egyre gyakrabban siklom át az életemen tele persze hamis optikával mert nem mind-egy a gondok fölé szerelmes ifjú szárnyal vagy két tük-rőzés között a múlás határán egy majdnem szélütött ám megdőbbszent ez a közhelyes ábra szinte sosincs be-lekombinálva a napi politikába mely száználmas lózung-gok erdejében szinte csak bunkósbötk növesztésére képes félretolva az örök bölcsességet amelyet fölpá-ro-logtat mögé az enyészet kozmikus magánya aztán ahogy rendre belebotlasz a praktikus mába kezded elengedni a nagy ellipsziseket mert ráérezel a törekvő napi senki s az átszellemült idealista lassan egyre megy kitekinget-ve vaskos korlátai közül ha ihletétől gúzsba kötve za-jos terekre megered s ámulni kezdi féloldalas hitét bár tisztátalan létében is csak némi előremozgás illúziója marad a homályos menedék miként az évezredes val-lásos dogma amelynek talányoslényege igazából soha sincsen kimondva mert megjelenítve igéje rögtön szét-esik annál viszont mégis mélyebb ez a hit hogy a hitetlen kalandorok kezére adja így meg újra maradsz magadra

antidemokratikus

a tágas fogalmaktól gyakran megijedve mivel korábban helyesen azt tanította néhány komoly eszme gyarló agyakhoz nincs méretezve a kitágult világ mintha egy tekenőt hajtánál nagyobb fakanállal az óceánon át öntelten bölcselkedve hogy birtokodban a teljes horizont mélytengeri misztikától a kozmoszig fogva be néhány sápadt csillagot a hevenyészett gondolatba melynek legfeljebb a köldök felől nézve jöhet némi logikus alapja mert már tapossa is szét a következő pillanat egyszóval ezt a kételyt ágyazva meg a múlandóság megalázó futama alatt az emberke olykor ki-kibámul törékeny ablakán s nehezen emészti mit akar ez a szánalmas világ zsebekbe való diktátoraival és a kirakatokba tett morális önérzettel billegő asztalokra ugráló anarchista aki a csirázó minőségben már egy seggfej s hol él az ki a technika gyorsan romló csúcsain azt hiszi a boldogságot mint olyat lepityegheti s mikor a kudarcokban csak arctalanul lehet bárkit féltetni lóbálhatják mások áhítattal a füstölöt bámulva az örök antidemokratikus bazárra amely mögött a fogalmaknak már nincsen értelme és semminek nincsen ára az elhibázott kaland után

antik

az antikban mindig azt szerettem hogy sérthetetlen s a rárakódó évezredek súlya rezzenetlenül áll ellent a sok fontoskodó kis pöcsös gyerekeknek akik gyorsan porladó elméletek mentén tágra gombolva a mentét állítnák csúcsára a piramisokat magukat a rendszerből kilobogva a térben megkövült dimenziókat lebontva a történelmet glosszáznák makacsul olyan terepen hol nemes szolgálat az úr a kétkezi munka a kitakart gödrökben fölötük évszázados kétely kering körben mélyből kiszedve egy törött cserepet a lelet eufóriájában összemosva hogy a tárgy elfuserált-e vagy remek-e mivel az ősi létezésnek már rég kihűlt árnyalt víziója és mai nézőpontból aligha értelmezhető hitelesen lelkek mélyén miként remeghetett meg a bölcs athén messzire tekintő latinok s a cselekbe botló trója ha mondáik nem hazudnak mivel a létspirálba az üröket is illik valahogy betapasztani miként azt a riasztó kozmosz felől is hallani amikor a rezgések mentén pulzál s kitágul a világegyetem akkor is ha korlátozott optikával nem vehető észre lassan ideje menekülnöm rezignáltan túl messze tekergetem holott e futam csak költői munkásságom része